

δοπούλου Κεραμέως και ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφικῶν ἀποδόσεων, ἃς ἔλαβεν ἐκ Πετροπούλεως διὰ τοῦ κ. Σοκολώφ, ἐπέφερε δὲ καὶ παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς περιγραφῆς καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς καταγραφῆς τῶν ἐν τῷ κώδικι ἔργων ὑπὸ τοῦ πρώτου μελετήσαντος αὐτὸν καθηγητοῦ Γαβριήλ Δεστούνη, ὑποδείξας τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ κώδικος αὐτοῦ, ὅστις, παρὰ τὰ ἐν αὐτῷ γνωστὰ κείμενα, περιέχει καὶ δύο ἔργα ἄγνωστα ἄλλοθεν: τὸ ἐπύλλιον τοῦ Ἀρμούρη καὶ τὸ στιχηρὸν χρονικὸν τὸ ἀφορῶν εἰς καταστροφὴν τῆς κάτω πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἣτις, κατὰ προανακοινωθείσαν ἄλλοτε ἐργασίαν του, ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου κατέδειξεν, ὅτι ἀναφέρεται εἰς ἐπιδρομὴν τῶν Σαρακηνῶν κατὰ τὸ ἔτος μᾶλλον 896 μ.Χ. γενομένην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. — Περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1645 μέχρι τοῦ ἔτους 1827*, ὑπὸ Κ. Μ. Ράλλη.

Οἱ πατριάρχαι Ἱεροσολύμων ἡροῦντο

I. εἴτε 1^{ον} ὑπὸ τῶν ἀγιοταφικῶν πατέρων, ἀναγνωριζομένου τοῦ αἰρεθέντος ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας¹. Εἴτε 2^{ον}, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον, *προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ* τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημούσης συνόδου, ἧς ἔστιν ὅτε μετεῖχον καὶ Α') Π. πρῶην ἐτέρου κλίματος² ἢ Β') καὶ οἱ δύο ἕτεροι πατριάρχαι, ἦτοι ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ Ἀντιοχείας³, ἢ Γ') καὶ ἡγεμόνες ὡς καὶ ἐπίτροποι τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου⁴.

II. Εἴτε 1^{ον}, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον, διὰ μεταθέσεως μητροπολιτῶν τοῦ κλίματος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου⁵, εἴτε 2^{ον}, ὅπερ καὶ τὸ σπανιώτερον, διὰ χειροτονίας.

* Ἐξήγησις συντετμημένων λέξεων: Μ.—μητροπολίτης. Π.—Πατριάρχης.

¹ Οὕτως εἰς διαδοχὴν τοῦ τελευτήσαντος Θεοφάνους τοῦ Γ' ἡρέθη ἀρχομένου τοῦ ἔτους 1645 ὑπὸ τῶν ἐν Μολδοβλαχίᾳ διατριβόντων ἀγιοταφικῶν ὁ Παΐσιος, οὗ ἡ ἐκλογὴ ἐγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Βασιλείου τῷ οἰκουμενικῷ Π. Παρθενίῳ τῷ Β' ἀναγνωρίσαντι τὴν τοῦ Παΐσιου ἐκλογὴν.

² Οὕτω τῆς ἐνδημούσης συνόδου, ὑφ' ἧς ἡρέθη τῷ 1707 ὁ Χρυσάνθος, μετέσχε καὶ ὁ Π. πρῶην Ἀντιοχείας, πρόεδρος δὲ Κύπρου Ἀθανάσιος. Ὅρα Πατριαρχικὰ ἔγγραφα ἐκδ. ὑπὸ Κ. Δελικάνη, τόμ. Β' σ. 465-467.

³ Οὕτω τῆς ἐνδημούσης συνόδου, ὑφ' ἧς ἡρέθη κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1788 ὁ Ἀνθίμος, μετέσχεον καὶ οἱ πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Παρθένιος καὶ Ἀντιοχείας Δανιήλ, αὐτόθι σ. 506-507.

⁴ Οὕτως ἐν τῇ ἐνδημούσῃ συνόδῳ, ὑφ' ἧς κατ' Ἰανουάριον τοῦ 1661 ἡρέθη ὁ Νεκτάριος, παρέστησαν καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες τότε ἐν Κων/πόλει ἡγεμόνες Ἰωάννης Βασιλείου καὶ Ἰωάννης Γεωργίου Γκίτικα, ἱερομόναχοι, ἡγούμενοι καὶ ὀφθαλμιοὶ, κληρικοὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἄρχοντες τῆς πολιτείας, ὡς ὁ Μ. διερχόμενος τῆς Ἰ. Πύλης Παναγιωτάκης Νικουσίας, καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ καὶ ἐπίτροποι τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου. Αὐτ. σ. 362-363.

⁵ Οὕτως ἡρέθησαν εἰς διαδοχὴν τοῦ παραιτησαμένου Νεκταρίου ὁ Μ. τῆς Καισαρείας τῆς Παλαι-

ἤτοι ἤρειτο μὴ κεκτημένος ἱερατικὸν βαθμὸν ἐπισκόπου κληρικός, οὗ ἐπηκολούθει ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία¹. Ἐπέμπετο δ' ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. ὡς ἔξαρχος καὶ ἐπίτροπος αὐτοῦ Μ. τις τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἵνα ποιήσῃται τὴν χειροτονίαν μετ' ἄλλων ἐν τῷ τόπῳ τῆς τελέσεως ταύτης διατριβόντων ἀρχιερέων².

III. Ἦροῦντο δ' οἱ πατριάρχαι Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῆς ἐν Κων/πόλει ἐνδημούσης συνόδου ἔστιν ὅτε κατ' αἵτησιν, 1^{ov} τῶν ἐν Κων/πόλει ἀγιοταφιδῶν πατέρων καὶ τῶν τοῦ παναγίου τάφου ἐπιτρόπων³, ἢ 2^{ov} τοῦ παραιτουμένου, πρόνοιαν τῆς διαδοχῆς ποιουμένου⁴, ἢ 3^{ov} καθ' ὑπόδειξιν τοῦ παραιτουμένου⁵, ἢ 4^{ov} γνώμῃ αὐτοῦ τε τοῦ

στίνης Δοσιθέου κατ' Ἰανουάριον 1669 (αὐτ. σ. 375-376), τοῦ τελευτήσαντος Δοσιθέου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Χρυσάνθος κατὰ Φεβρουάριον 1707 (αὐτ. σ. 465-467), τοῦ τελευτήσαντος Χρυσάνθου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Μελέτιος (αὐτ. 490-493), τοῦ παραιτησαμένου Μελετίου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Παρθένιος τῷ 1739 (αὐτ. 494), τοῦ παραιτησαμένου Παρθενίου ὁ Μ. Βηθλεὲμ Ἐφραῖμ κατὰ Δεκέμβριον 1766 (αὐτ. 495-496), τοῦ τελευτήσαντος Ἐφραῖμ τοῦ Β' ὁ Μ. Πτολεμαίδος Σωφρόνιος κατ' Ἀπρίλιον 1770 (αὐτ. 496-497), τοῦ εἰς Οἰκουμενικὸν Π. αἰρεθέντος Σωφρονίου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἀβράμιος κατ' Ἰούνιον 1775 (αὐτ. 497-498), τοῦ τελευτήσαντος Ἀβραμίου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Προκοπίος κατὰ Νοέμβριον 1787 (αὐτ. 505-506), τοῦ παραιτησαμένου Προκοπίου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἀνθίμος κατ' Ὀκτώβριον 1788 (αὐτ. 506-507), τοῦ τελευτήσαντος Ἀνθίμου ὁ Μ. Βηθλεὲμ Πολυκάρπος κατὰ Νοέμβριον 1808 (αὐτ. 514-515), τοῦ τελευτήσαντος Πολυκάρπου ὁ Μ. Καισαρείας τῆς Φιλίππου Ἀθανάσιος κατ' Ἰανουάριον 1827, (αὐτ. 518).

¹ Οὕτως ἤρῃθησαν εἰς διαδοχὴν τοῦ τελευτήσαντος Θεοφάνους τοῦ Γ' ὁ ἡγούμενος τοῦ παρὰ τὸ Ἰάσιον ἀγιοταφικοῦ μοναστηρίου Παΐσιος τῷ 1645, τοῦ τελευτήσαντος Παΐσιου ὁ Σιναΐτης μοναχὸς καὶ ὑποψήφιος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σιναίου ὄρους Νεκτάριος κατ' Ἰανουάριον τοῦ 1661. (Αὐτ. σ. 362-363).

² Οὕτω πρὸς τὴν τοῦ αἰρεθέντος ἱερομονάχου Παΐσιου χειροτονίαν ἐπέμφθη εἰς Ἰάσιον ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. Παρθενίου τοῦ Β' ὁ Μ. Λαρίσης Γρηγόριος, ὅστις καὶ ἐχειροτόνησε μεθ' ἑτέρων ἐκεῖ ἀρχιερέων τῇ 25 Μαρτίου 1645 τὸν Παΐσιον πρὸς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις χειροτονίαν τοῦ αἰρεθέντος Νεκταρίου ἐπέμφθη πατριαρχικὸς ἐπίτροπος καὶ ἔξαρχος ὁ Μ. Φιλιππουπόλεως, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Θράκης Δραγοβιτίας Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. Παρθενίου τοῦ Δ'. Τὸ ἀπὸ 1661 πρὸς τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις γράμμα τοῦ εἰρημένου οἰκουμενικοῦ Π., δι' οὗ ἐνετείλατο αὐτοῖς καὶ συνοδικῶς ἵνα δέξωνται καὶ τιμῶσι τὸν πεμπόμενον πατριαρχικὸν ἐπίτροπον, ὡς ἐπέχοντα τὸν τοῦ πέμψαντος Π. τόπον ὅρα αὐτ. σ. 364-366.

³ Οὕτω τοιοῦτοι ἠτήσαντο τὴν ἐκλογὴν διαδόχου τοῦ τῷ 1661 τελευτήσαντος Παΐσιου (ὅρα τὸ ἀπὸ 1661 πρὸς τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις γράμμα τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. Παρθενίου τοῦ Δ' γνωρίζοντος αὐτοῖς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Νεκταρίου, αὐτ. σ. 364-366), τοῦ τῷ 1770 τελευτήσαντος Ἐφραῖμ τοῦ Β' (ὅρα τὸ ἀπὸ Ἀπριλίου 1770 ὑπόμνημα τοῦ αἰρεθέντος Σωφρονίου, αὐτ. 496-497), τοῦ τῷ 1775 εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον αἰρεθέντος Π. Σωφρονίου (ὅρα τὸ ἀπὸ Ἰουνίου 1775 ὑπόμνημα τοῦ αἰρεθέντος Ἀβραμίου, αὐτ. 497-498), τοῦ τῷ 1788 παραιτησαμένου Π. Προκοπίου (ὅρα τὸ ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1788 ὑπόμνημα τοῦ αἰρεθέντος Ἀνθίμου, αὐτ. 506-507).

⁴ Οὕτως ἀνέθηκαν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἑαυτῶν διαδόχου ὁ παραιτησάμενος τὸν πατριαρχικὸν τῶν Ἱεροσολύμων θρόνον Νεκτάριος—αἰρεθέντος τοῦ Δοσιθέου κατ' Ἰανουάριον τοῦ 1669

παραιτουμένου τοῦ τὴν ὑπόδειξιν ποιουμένου καὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ἀρχιερέων¹.

IV. Ἔστιν ὅτε 1^{ον} οἱ παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας αἰτούμενοι τὴν ἐκλογὴν παρεκάλουν, ἵνα ὁ αἰρεθησόμενος ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας². Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑποδεικνύντες τοὺς ἑαυτῶν διαδόχους πατριάρχαι Ἱεροσολύμων ἀείποτε σχεδὸν ὑπεδείκνυον ἀρχιερέα τοῦ κλίματος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου³. 2^{ον} Προσέτιθετο ἐν τῷ τῆς συνοδικῆς ψήφου ὑπομνήματι ἢ δῆλωσις καθ' ἣν ὁ κληρικὸς ἢ λαϊκὸς ὅστις θ' ἀντετίθετο τῇ συνοδικῇ ψήφῳ ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ, ἢ χρήμασι, ἢ δυναστείᾳ θὰ ἐτιμωρεῖτο ἐκκλησιαστικῶς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ πολιτικῶς (ἐξωτερικῶς). Ἡ τοιαύτη δῆλωσις ἐγγίγνετο, ἵνα μὴ τις γνωσιμαχῆσας ἀντιτάξῃ ἕτερον τοῦ αἰρεθέντος⁴. 3^{ον} Τὸν ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας αἰρεθέντα οἱ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις συγκροτοῦντες σύνοδον ἀρχιερεῖς, ἀρχιμανδρῆται, ἡγούμενοι, πρωτοσύγκελλοι, ιερεῖς καὶ μοναχοὶ ἀθροιζόμενοι σὺν τῷ πεμφθέντι ἐξάρχῳ τοῦ οἰκουμενικοῦ Π., ἐν τῷ τῆς Ἀναστάσεως ναῷ συνεψήφισον, τῇ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ψήφῳ ἐπόμενοι, καταστρωσσόμενοι ἐν τῷ πατριαρχικῷ τῶν Ἱεροσολύμων κώδικι τῶν ψήφων, σὺν ταῖς ὑπογραφαῖς τῶν τῆς συνόδου ταύτης μετασχόντων⁵. 4^{ον} Ὁ οἰκουμενικὸς Π. διὰ συνοδικοῦ γράμματος συνίστα τοῖς ἐν Ἱεροσο-

(αὐτ. 375-376), ὁ Δοσιθέος—αἰρεθέντος τοῦ Χρυσάνθου κατὰ Φεβρουάριον 1707 (αὐτ. σ. 465-467 ὅρα καὶ τὸ ἀπὸ Φεβρουαρίου 1707 συνοδικὸν σιγγιλιῶδες γράμμα τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. Γαβριὴλ τοῦ Γ', αὐτ. 468-474) Ἀβραάμιος ὁ Β' αἰρεθέντος τοῦ Προκοπίου κατὰ Νοέμβριον 1787, (αὐτ. 505-506).

⁵ Οὕτως ἠρέθησαν καθ' ὑπόδειξιν τῶν παραιτησαμένων Χρυσάνθου ὁ Μελέτιος, (τὴν ὑπόδειξιν τοῦ Χρυσάνθου πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν Π., τὴν τῶν ἀρχιερέων σύναξιν, τὸν μέγαν διερμηνέα τῆς βασιλείας, τοὺς ἄρχοντας καὶ καπικεχαγιάδες τῶν ἀθροιστῶν Οὐγγροβλαχίας καὶ Μολδαβίας, τοὺς κληρικοὺς τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τοὺς ἄρχοντας, τοὺς προκρίτους καὶ προεστῶτας τῶν *ρουφειῶν* καὶ τὸ ἄθροισμα παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ὅρα αὐτ. σ. 490-493), τοῦ Μελετίου ὁ Παρθένιος τῷ 1739 (αὐτ. σ. 494), τοῦ Παρθενίου ὁ Ἐφραῖμ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1766 (αὐτ. σ. 494-495), τοῦ Προκοπίου ὁ Ἀνθιμος κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1788, (αὐτ. σ. 506-507).

¹ Οὕτως ἠρέθη διαδόχος τοῦ παραιτησαμένου Παρθενίου ὁ Ἐφραῖμ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1766. Αὐτ. σ. 495-496.

² Οὕτως ἢ ἐν Κων/πόλει ἐνδημοῦσα σύνοδος δεξαμένη τοιαύτην αἴτησιν τοῦ Δοσιθέου «ἵνα μὴ ἀλλαθῆεν παρεισχωρήσθῃ ἀγνωστος ταύτη», εἴλετο διάδοχον αὐτοῦ τὸν Μ. Καισαρείας τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Χρυσάνθου κατὰ Φεβρουάριον 1707. Αὐτ. 465-467.

³ Οὕτως ὑπέδειξαν ὁ Μελέτιος τὸν Μ. Καισαρείας τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Παρθένιον, ὁ Παρθένιος τὸν Μ. Βηθλεὲμ Ἐφραῖμ, ὁ Προκόπιος τὸν Μ. Καισαρείας Παλαιστίνης Ἀνθιμον.

⁴ Οὕτω λ.χ. ἐν τῇ συνόδῳ ὑφ' ἧς ἠρέθη ὁ Νεκτάριος ἐγένετο τοιαύτη δῆλωσις, ἣτις καὶ περιελήφθη ἐν τῷ ἀπὸ Ἰανουαρίου 1661 ὑπομνήματι. Αὐτ. σ. 362-363.

⁵ Ὅρα τὸ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1661 πρακτικὸν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις — ἐν ἣ παρέστη καὶ ὁ τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. Παρθενίου τοῦ Δ' ἐκεῖσε πεμφθεὶς ὡς ἔξαρχος Μ. Φιλιππουπόλεως Γαβριὴλ — συνόδου τῆς συμψηφισάσης τὸν ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας αἰρεθέντα Π. Νεκτάριον, αὐτ. 366-368.

λύμους ἵνα εὐπειθῶσι τῷ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας αἰρεθέντι Π. Ἱεροσολύμων, διαμιλλόμενοι τῇ πρὸς αὐτὸν ἀγάπῃ¹.

V. Οἱ αἰρεθέντες πατριάρχαι ἀνεγνωρίζοντο ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως δι' ἐκδόσεως βερατίου².

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΧΗΜΕΙΑ.— Ὁ προσδιορισμὸς τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν τοῦ γάλακτος διὰ τῆς καταμετρήσεως τῆς πτώσεως τῆς ἠλεκτρικῆς ἀγωγιμότητος*, ὑπὸ Ἰωάν. Μεγαλοικονόμου. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Γ. Ἰωακείμογλου.

Ὁ προσδιορισμὸς τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν τοῦ γάλακτος κατὰ τὴν κλασσικὴν μέθοδον τοῦ Kjeldahl εἶναι κατὰ τοῦτο δύσκολος, καθότι ἀπαιτεῖ ἀρκετὸν χρόνον διὰ τὴν ὀξειδωσιν τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν. Ὁ Strohecker¹ ἐφήρμοσε μέθοδον κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ προστεθῇ εἰς τὸ γάλα ὠρισμένον ποσὸν ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος, μετρεῖται ἡ ἀγωγιμότης.

Ὁ προσδιορισμὸς τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν κατὰ Strohecker γίνεται ὡς ἐξῆς: 25 κ.έ. γάλακτος ἀναμιγνύονται μετὰ 25 κ.έ. δις ἀπεσταγμένου ὕδατος καὶ ἕτερα 25 κ.έ. γάλακτος μετὰ 12,5 κ.έ. 0,2 N ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος καὶ 12,5 κ.έ. ὕδατος. Εἰς ἀμφοτέρα τὰ δείγματα προσδιορίζεται ἡ ἀγωγιμότης. Ἡ τῆς πρώτης ἀραιώσεως παρίσταται διὰ L_1 καὶ ἡ τῆς δευτέρας διὰ L_2 . Τέλος προσδιορίζεται ἡ ἀγωγιμότης τοῦ διαλύματος τοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος ἀποτελουμένου ἀπὸ 12,5 κ.έ. 0,2 N ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος καὶ 37,5 κ.έ. ὕδατος, Ἡ οὕτως εὑρεθεῖσα τιμὴ παρίσταται διὰ τοῦ L_3 . Ὁ προσδιορισμὸς γίνεται εἰς θερμοκρασίαν 18° C. Ἡ διὰ τοῦ γάλακτος προκαλουμένη πτώσις τῆς ἀγωγιμότητος (L_A) εἶναι

$$L_A = L_1 + L_3 - L_2$$

Ὁ Strohecker εἰς τὴν μελέτην του δίδει τὸν κάτωθι πίνακα ἐμφαίνοντα ἐκ τῆς πτώσεως τῆς ἀγωγιμότητος τὸ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ποσὸν τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν τοῦ γάλακτος.

¹ Ὁρα λ.χ. τὸ ἀπὸ Φεβρουαρίου 1707, συνοδικὸν σιγιλιοῦδες γράμμα τοῦ οἰκουμενικοῦ Π. Γαβριὴλ τοῦ Γ', ἐξαγγελτικὸν τῆς εἰς τὸν πατριαρχικὸν τῶν Ἱεροσολύμων θρόνον ἐκλογῆς τοῦ Χρυσάνθου, αὐτ. 468-474.

² Ὁρα λ.χ. τὸ ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Ἀχμέτ τοῦ Γ' τῇ συνδρομῇ τοῦ ἐξ ἀπορρήτων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου ἐκδοθὲν διὰ τὸν κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1707 αἰρεθέντα Χρυσάνθον βεράτιον τὸ λεπτομερῶς ὀρίσαν τὰ δικαιώματα αὐτοῦ.

* J. MEGALOKONCOMOS. — Die Bestimmung der Stickstoffsubstanzen der Milch durch den Leitfähigkeitsabfall.

¹ Zeitschrift f. Untersuchung der Lebensmittel, 61, 69, 1931.